

Inngangur að ritum Ólafíu 2. hluti

Bjarni Benediktsson – Handrit – 1957 – Ólafía Jóhannsdóttir

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Uppvaxtar- og námsár
Askja 1-6, Örk 10

46)

í sunn færir gos bræft í kennar.

Upp í missini berjistu samborun
Ólafur í Björgvín og hæktaður nán
sudur og austur með landi, og segja
áttu samborun kennar til òskum. Nort.
meðan báru hóra í höðnum sei.

Ein frír frír sunnarit á Ísl. holt:
heilra kennar verit leikari en aður,
fann hún ein kenn til þess um
veturinn, og vart hún frír at
fara fyrir ~~at~~ heim til ^{tíðlegðu} ~~þriggjum~~ skapin, /
sig en at lat holt: verit. Mjög
var þess samt óskur, at hún
kenni sunn lövst afur, og
150 km. ferk hún sendur aukrautis
fugrir kennlövinni. Þessi frá
el. sunnvisku semmi Ólafur, at
með miðhökin spárra peninga
taldi hún sig taka í sig missan
skapfelin ^{og} ~~og~~ ólita bandina.

fegur heim bann, tök Þófinn upp
 sin fyrri störf og sinni: en bindindar
 störfunum met eum meiri á húsa
 en áton. Þeirr gekk : hit met
 fígur binni A. Þið lesur og flirum
 um at sitja fyrri möðrumum,
 en þei athunar : um : vinveitinga
 hús og vagna at telja þá af
 því. Skálberg veitingamáður fekk
 best lögbann ut þeiri fyrirsát,
 en bannit var felt við sildi :
 "fjörvæðinum" þau sem eigi
 verður setj at henni (gjörðan fóli)
 fóli brott meiri lög, ---
 en farit ut fyrri þau teknumi,
 sem met löggjöfum eum sett
 fyrri lögmánum gerðum í landinum
 boragva. --- : miði fersu
 en --- hvarki að til spad at
 sök, at henni hefi verkast hins
 fríði : - við vorum ómenningarsökt

Aður fyrri mun þot frá
 í götunni "einig" oft hafa komið
 drabbaðum nærumnum Hálparhönd.
 Þil við bæta fyrri stórum
 þórr þat, at vetrarinn 1901-1902
 tök hinum at flutja trúnaði-
 leviði með þeim Síðugum þórrum
 A. Gíslasoni og Friðrik Þorláksson
 segri : Þær plára hinum.

Fra hefnumið: hinum einig gýða
 og ófátt kom velra at sín bæta,
 þau sem hinum holdi sig geta
 heft: ríka á hevðum að at hlyjunnar
 druggið umannar.

Eg júnimunt: 1902 heft: sl
 þorlög og fræði hennar
 varaleguna og dö : júnin
 1903. 5:5 undlit hennar var
 mikill Stofin orðin svo þræst
 at hinum virði sig mest þot,
 sem eftir var vetrar.

49)

Glein var ein kaorfinngi
for bjøngar og evlt i
ett i høva tak over ta
~~gjennom~~ et i frø, sem frø
var nem at gera.

→ Stein
frø i næra selde ~~skjøtlessa~~ Benedikt
Lævnerreni, føtter minn ^{uns}, eigen sinn
skola vore stig til og bjø
zig mi til utanfarar og meir.
Frøjålsretts er å finne, enda

Iðslia vittar sín til miðstjórnar
Glíðabundrins, sem seit heft: kenni
150 hr. umhverfis, þegar hin varð at
leitta störfum : Noregi. Þit gerð vor,
at hin skuldi staðla þynn félögum
þat, sem hin varð. Kenni var ekki
at fara til Noregs og vera þar
fram í haust, en síðan var sem
var sendist. Frá Reykjavík fór Iðslia
hinn 15. maí 1903. Ætth: ebbi
altau brant til landseins : 17 ar.

Áður en hin fari til Noregs
rétt: hin heillas hring Glíðabundr-
ins, sem heildit var : Gerð ^{Í Sáminu} Hild
hin fannst umi Skotland og
lin altau til Englands með viðvölf
: Paris, þegar Gerðabundrinum
var loðit. Í sín tilhöf fari hin
til Noregs. Í

Í skík bleða frith
var spá segt frá
fri, at hin varri
allfarin af landi
hérjan og hérjan
hin þó semilega
ebbí gerð rátt (eng
jafr - laug) brott fóir
og varan varð á,
því at hin

51)

og holt þe
tvö einum mið
ágata að sökum.

þeir
þær eru í heim
at dvelja líja sei til hildar
er heim þær um ófær til
Gherö fari öðrum
stjónum, sem heim
heimrötti, þei er þa van
þær að heim at oðra i heim.

Grennir : septem ber tók heim
til staðs. Fari ^{hinn} _{nordur} með landi
til branda-haga og holt ^{hluta-gards} _{samkomu}
: hevijum ba. Skíðar-samkomu
i Nitörið dvalist heim nökkrar
dega en fari ^{nigunum} _{botan} til Gherö
: braind heimslit : ^{nigunum} _{fær að}
heim beti at halda samkomu
og leita sín heimlén, fari til
þær að holt : i heim

[Nokkrar vor] Formatur hluta-
bands dildorinna : Gherö fer
frá Trelære og van matur
heimur fer ^{mibils} ~~magis~~ hattur, næggr.
~~Nof~~ ~~holt~~ ~~holt~~ ~~holt~~ verit botit
at dveljast í heimili þeira
a. m. k. brau ~~yt~~ ~~yt~~ ~~yt~~ og
van ráðstafan í verðan til
þess at heim yrti ekki heim

58)

Tvekaese

öþörfu ó mæti. Fugur bestan sinn
hellt ðólin vit miða av tökin.
eins og vat gest hafi - væri

A þeim til Tvekaes [ær annat
vit. fyr) varð hinum fyrir þeiri
"regnshver, sem verða verður meit
óðrum líst, at heilager aði sann
fæsti mig .. um regn og um ræð-
heti og um dóm" (Joh. 16.8). --
"Fætta þer mei at höndum, fyr
mig varði rist" segir ðólin.

Hun farsar munðin hraðasti ~~á~~
heilur ðólinu nýjöy. Hún leist
alveg i viðum skónumm eltu
nýjón og i mors vorð at flystja
henni í gíðrakur = Niðarosi,
þær sem henni dvaldi í fyrja
mámet. Síðan kom henni
aftan til Gthrö og dvaldist

flutti: fjöldagfðars]

hjá Tvelese - fjaldbugdunni fram
í haust, en þa var frá at
~~fjólgis~~ bunt in eigini. Ðarf a
bæt fari miðig, ef hein þurft:
linning at fara bætan, og
varð þat til þess, at Eje
námu verlestjóri og kona hans
bætan, hein hefti veri gott
vit, hundu henni at dvelja
hjá sér. Var hein síðan í
heimili heimili fram á mið
1907 en h. m. b. fyrir ein-

~~þurpssamræðum undan fráminðum~~
heimil at al-á huga mið]. Þótt i
at buntum í heimili Tvelese.
hjónanna voru trú með hin
heimil at al-á huga mið, ~~og~~ en
til þess var lengur at draga með
og en ríkt "Frá meybygging til
þjórs" lærst og freist ~~ó~~

til at seðja þá sögn og
bæti eg þau ekki um, heldur
vísu til fers.

"Jll Þórö-árin var Þófinn
mámost gjúklingur en fö;
altn hata, varð þurinn at fóra
mejög var lega innkomu i mot
og gata sérstakar maturatíðar.
En hengurinn var sívakondi
og henn ~~var~~^{bælti} í stöðvöldum
bréfaskiltibær um vini sína
vitnunar. Þá er lööst, at
þófinn var fórin at vár gera
at helga hinnum verst
stæðin: þejt fólinum
kvættu sína. þófinn hefur tím
miðist meðsæt um, óvenjum
lóðum skuldi þófinn,

Síðst af bríðum þeim, en
síðst alldeles líðan björn A. Gíslason

hefur birt, hvorus hugur Íslafin
 smist sigð og um trú míl og hvat
 gera megi ~~háttar~~ kristnumi til
 elhingar. Íslafin fyrði þá t.d.
 bokhins með biblin til vitnumum
 og hefur at vorum mikrum
 á hring lúrin ít breitst eru hars, en
 sér þó ekki : at gefa hars, þar
 sem slíkt hars at gagni. Spor-
 lega telen hars þó, at þurfi at
 fara með hér, því at oftar en
 lísu sínu vikan hars at fari,
 at Sígerbjörn get: sporat hundas
 gjald með hars at hóra bríðum
 sínum : en : umslög frá
 Sígerbjörnu Sigrun undráður, umboðs-
 manni hennar : Rekjavík, vin-
 konn ~~skos~~ og hennar viður að hóra
 hennar, því at bríð hennar ein
 breot et en svo lítt.

56)

Um þessa munderin losan hein
sigs og vit allt sina skart gripi.
„Eg hevist aldrei framan minum
vit hafnar beinini, né minn skarti“
sað - Í leifar vit Eise-vina fölk
sitt, en þat hefti heva at gefa
allt sitt hven skart. Þeir fai sinnu
fram og vetrarinn eftir at hein
fai frá Eise, segir heimildur
Pétursdóttir, at hein hefi gefit
sér - og hein síðar ært mótmæl
sinni með sann fyrski Í leifar -
hverig, sem forþjörg föstra
heimana hefti hevit. Í fórum
veg villi Í leifar losa sig vit
allt þessa beinmáins yfirhl og
hevarst: um þat eitt, hvernig
hein geti best fjónat ært i
sínum.

Vit miklu afki- og Eise-hjónum

hverf Hafnia frá þeim í árinu
1907 og dvaldið hein síðan lengst
af frum í árið 1909 í næguru
Østo, Aasgaardstrænd.

Sínumar í árinu höf Hafnia
mytt stórt og segi svo frá því
í austskýrslu Glávabundnus í Oslo
(21. 2. 1 - 23/3 25), sem Sígarbjörn
A. Gissleron tók uppi í rit sitt:
[en Þær brenn frá 5. 7 - 21.]

Síðan eldist stórfami þessi
ær og skol bat ekki rafit
hein, en atlon allir voru fers
þa full-miður með hvern fáth
Hafnia ítt: í at Skagssjá
grunnið við henni at þessu mið-
grunnið við henni at þessu mið-
grunnið við henni at þessu mið-
grunnið við henni at þessu mið-

6. - 15. febr. 1909. XX
[Enn brenn and at 21.]

~~X~~ *Betist um à 3. 57.*

"Fyrstu tildrögin að stofnun Hvitabands-hælisins voru þau, að nokkrar fjelagskonur tóku árið 1904 að vitja sjúklinga að staðaldri í Ullevaals- og ríkis-sjúkrahúsínu, og þá sjerstaklega þeirra stúlkna, er höfðu kynferðisveikindi. Þær gáfu sjúklingum kristileg rit og stofnuðu gott bókasafn við Ullevaal. En brátt varð þeim ljóst, að full þörf var á að einhver gæti alveg helgað sig þessu starfi og stutt stúlkurnar, sem komust aftur til heilsu. Báðum við "herra uppskerunnar" að senda oss "verkakonu", er fær væri um það. Um jólin 1908 kom til okkar íslenzka konan, Ólafía Jóhannsdóttir. Hún kvaðst nú vera farin að ná sjer svo aftur eftir langvint heilsuleysi, að hún gæti farið að gjöra eitt-hvað til gagns, ef hún hefði hugmynd um hvað Guð ætlaði sjer sjerstaklega að starfa. Þá sáum við, að Guð hafði sent okkur hana, og skýrðum henni svo frá þörf vorri og benum. Hún leit á þetta sem köllun Guðs, fluttist til borgarinnar og hóf starf sitt 3. febrúar 1909.

Við hefðum ekki getað fengið neina konu betur fallna til þessa starfs. Henni var svo vel lagið að skilja fólk, uppgötva góðu kostina og ~~x~~ vekja vonir vonarsnauðra.

Ólafía gaf þeim mat og kaffi og ljet þær svo fara að sofa.

"Nú sofa þær sem saklaus börn", símaði hún til okkar fyrir hádegið, og ~~xxxx~~ bætti svo við: "Við megum til að fá hæli handa þessum munaðarleysingjum". -

Sunnudaginn næstan eftir þessa heimsókn bað hún Guð að sýna á einhvern hátt, hvort það væri ekki vilji hans. Þegar hún gekk heim frá kirkju, ávarpaði hana ókunnugur maður, og bað hana að segja sjer eitthvað af starfi hennar. Hún sagði honum meðal annars frá þessum þrem stúlkum, og kom þá í ljós, að honum var einkar ant um slikt ójörgunarstarf, og hafði hvað eftir annað komið í hug að styðja starf Ólafíu, bauðst hann nú til að greiða 25 kr. á mánuði því til Atyrktar. Fyrir þær krónur ~~xxxxx~~ leigðum við herbergi, sem nýbúið var að segja lausu á sömu hæð og Ólafía bjó. Þar komust fyrir 3 rúm, og ein stúlka fluttist þangað samdægurs.

Von bráðar urðu ýms atvik til að sýna okkur, að nú var hentugur tími til að ~~xxxxx~~ ráðast í að færa út kviarnar. Ólafía fjekk starfssystur, systur Louise Salvesen, ötula og kjarkmikla konu. Hún var sú, er fyrst tók eftir auglýsingunni um að húsið nr. 35 við Løngugötu væri til sölu. Það var lítið timburhús, en því fylgdi góður garður og bar var enginn götuhávaði. Fyrsta gjöfin, ~~xxxxxxx~~ 1000 kr., kom frá frændfólkí hennar. Óðfluga bættist í

hússjóðinn. Drottinn hagaði því svo, að okkur voru afhentir allir innanstokksmunir frá hæli því, sem frú Nanna Stórjóhann hafði stofnað "handa starffúsum stúlkum", uppbún rúm og margt fleira barst okkur þaðan.

Síra Stórjóhann hafði verið fangelsisprestur, og Nanna kona hans var fyrsta konan í Oslo, er hlynkti verulega að kvenföngum, bæði meðan þær voru í fangelsi og þegar þær voru látnar lausar og áttu að sjá fyrir sjer sjálfar. Þar sem þetta væntanlega Hvítabands-hæli átti að verða arftakandi þess hælis, er hún hafði stofnað, og halda áfram starfi hennar, þótti vel við eiga að kenna hælið við hana. - Þær hælið kallað enn í dag "Nanna Stórjóhanns Minne".

Ungfrú Signe Duch bauðst til að lána okkur 1000 kr. vaxta-laust, og seinni gaf hún þær alveg. Enn vantaði rúmar 3000 kr. til að geta fullgert húsakaupin, húsið ~~xxxxxi~~ kostaði 8000 kr., en það fækst ýmist í gjöfum eða hagstæðum lánum. - 15 desember 1912 gátum við haldið vígsluhátið hússins. Sá dagur gleymist ekki.

Andreas Lund, frikirkjuöldungur, sem nú er nýdáinn, hjelt vígsluræðuna. Michelet guðfræðisprófessor, tengdasonur Stórjóhanns, talaði um fyrra hælið og samband þess við þetta nýja hæli, sem hann bað Guð að blessa. Ólafía Jóhannsdóttir talaði síðast og minti á, að þegar Drottinn segir: "Jeg vil", þá er hann óháður veikleika vorum.

Hún varð nú forstöðukona, eða rjettara sagt "móðir" hælisins. Fyrsta árið (1913) fengu þar 140 stúlkur húsaskjóli í 1492 daga, og árið eftir var aðsóknin mjög svipuð. Flestum þeirra var útveguð vinna, og ýmsum hjálpað heimk til sínx upp í sveit, eða útveguð sjúkrahúsvist, þegar þess þurfti. Hvítabandakonurnar og ýmsir fleiri studdu starfið með föstu árstillagi, og ófriðarárin voru oss sendar miklar matgjafir.

Í janúar 1915 veiktist systir Ólafía, og varð því að sleppa forstöðunni á helinu. En hún fluttist ekki lengra brott en í næsta ~~þá~~ hús, nr. 37 í sömu götu, og studdi forstöðukonurnar, sem komu hver á eftir annari næstu árin, með kærleika, góðum ráðum, og fyrirbæn. - Og alt af hjelt hún áfram að vitja sjúkra, fanga og margra annara bágstaddra, ótalmögum til bles sunar að ýmsu leyti.

Þegar bók hennar, "Aumastar allra", kom út árið 1916, vakti bókin þæði eftirtekt og hjálpfýsi margra, svo að gjafir streymdu til Ólafíu til björgunarstarfsins. En fórnfýsi hennar og óeigingirni var söm við sig, hún vissi, að hælið okkar var orðið of lítið, og þá þótti henni sjálf sagt að leggja allar slikein gjafir í "hússjóð", svo að hægt yrði að kaupa annað stærra hús. - Sama ár tók bæjarstjórn að styrkja heimilið með 500 kr. á ári, og árið eftir

veitti stórbingið því 1000 kr. ársstyrk, og hafa báðir þeir styrkir haldið áfram síðan.

Þegar íslendingar í Oslo hjeldu sjálfstæðishátið sína árið 1918 hjá Ólafiu Jóhannsdóttur, þá voru henni afhentar 1000 kr. að heiðursgjöf. En ekki fjekst hún til að hagnýta sjer það ~~xjákk~~ alt sjálf, þótt efnin væru smá. Hún lagði 750 kr. af þeim í hússjóðinn. ~~Xjákk~~ Bæði þá og endranær sýndi hún í verki, að hún hugsaði meira um annara hag en sjálfrar sín . . . "

~~Gloni inn metst à 0.57?~~

XV

~~Keri vin!~~

..... Nú hefi ég verið 2 vikur hjer í Oslo, og verð hjer það sem eftir er vetrarins, ef Guð gefur mjer nauðsynlega heilsu og krafta. Jeg held að þi mjer sje óhætt að segja, að það sje samkvæmt hans vilja og ákvörðun, að jeg nú er komin pangað, og að hann hafi úthlutað mjer hjer starfi. Jeg geng dálitið um ~~8~~ daginn fyrir Hvítabandið, sumpart á ríkisspítalann og Ullevoldsspítalann, sumpart á heimilin og um göturnar til að reyna að hitta þær, ~~xxxxxx~~ sem hafa gjört syndina að atvinnu sinni. Jeg er alveg sjálfráð, og get unnið eftir því sem kraftarnir leyfa. Þegar jeg var ~~xxxxx~~ beðin um þetta, sagði jeg, að jeg kæmi að eins og til þess að gjöra þetta sem tilraun, svo sjáum við hvort það væri Guðs vilji, eftir því hvort hann gæfi mjer náð og krafta til þess. En jeg er engu lakari, síðan jeg byrjaði þetta. Guð hefir hjálpað mjer til að vera ányggjulaus um ~~xxx~~ þetta alt, og hann hefir greitt veginn þessa daga sem af eru. Jeg get með engum orðum sagt frá hans miskunn og líknsemi. Nú eru rúm 5 ár síðan ~~þ~~ jeg lagðist alveg frá því starfi, sem jeg hafði þá fyrir Hvítabandið hjer í Noregi, og jeg var viss um, að jeg aldrei framar mundi vinna beinlinis í þess parfir, jafnvel

þótt jeg fengi heilsuna aftur. Öll þessi ár, síðan jeg fór aftur
að hafa fótavist, hefir Guð gefið mjer vini að koma til meðal
þeirra, sem hafa verið sjúkir og sorgbitnir, og mjer hefur fundist
þetta verk vera mjer ætlað af Guði, og hve margar bles sunarstundir
hefir það ekki veitt mjer. Það hefir átt sinn þátt í því að timinn
hefur liðið svo undur fljótt öll þessi ár. Nú hefir Guð lofað mjer
að vinna fyrir Hvítabandið einmitt á því svæði, sem jeg allra helst
mundi hafa óskað mjer, hefði mjer dottið í hug að möguleiki væri til
þess. Nú hefir hann gefið mjer þann ~~varkahring~~, sem nú virðist
samboðinn þeim kröftum sem hann dag frá degi gefur mjer. Er ekki
indælt að fá að vinna þetta verk meðan heilsan ekki leyfir að hugsa
til heimferðar? Jeg fer mjer ofur hægt, bý á rólegum stað rjett
hjá Sct. Hans Haugen, hvíli mig lengi um miðjan daginn og kem
heim kl. 6-7 á kvöldin. Hefi nú nokkurnveginn raðað niður tímanum
alla daga vikunnar, svo tíminn er allur bundinn. Jeg skoða hvíld-
artímann líka skyldutíma, reglubundin niðurröðun á tímanum er vissu-
lega holl og happasæl fyrir allax, þegar héilsan er lítil, verður
hún að lifsskilyrði.

Met þessu sáði fíð starki Þórhilur : Íslenskum vegum hyst til fulls. "Leimiki heimur var ekki midstöð Íslendinga, sem : Noregi voru, og heit: heim sem fyrir félagsþáupi þeirra, en uppi vor heldist um røkkrumna ára bil, og nefndist „bandum“. Frækkat: eitt fíl Þórhilur fyrir þat starki sigrar Íslendinga, en farið var heim 1000 krónur at berðum heim 1000 krónur at berðum ósörf : tilheiri fullverðsins 1. des. 1918.

~~Fjólskráningars ÞDZ tilheira kinstofna~~
valdi nái
Eftir at heim lit af "mötunum" 1915 hefti heim meiri tíma en

en átun. Þá hefur ^{hér} vortit ^{sumarstíðinn} et að baki
 vit at vita bok sína „^{all} tillyktigst.
 Sín bok ~~þín~~ ^{hér} vorti ^{hér} miðla at huggli) fengur ^{sin} bok
 komu ut ^á árinu 1916. Þekki ó eins
 : Norði hefðum líka : Danmörkun -
 og ~~þær~~ autvítat á Íslandi. Gengið ebbi
 at ljóðarstaða um hennu, þar sem
 hún er grettat : fersku riti.
 Útkomu bókinnar voru til
 fers at veðja meiri at huggli á
 starfi Íslafin en átun. ~~Það~~
 en drepið á ljóð-bragðslistinum fers
 : Skýrslu-bróður: Glúta bandunes ^{leidhi}
 hei at framan. En fættu voru
 líming til fers, at, ~~at~~ Íslaf
 voru ~~en~~ eftir söttilegum hvinlesori
 kentast og miða got hún gefit
 sér tíma til fers. sem
 hún hefti: ebbi ært árum
 sunnan.

Þegn hild Brøttheville Gerssen segi:
 grein, sem væntat er upp: nít:
 Miðjanus Dwolts frá einða sliðru
 erindi. Frá minni, at fyrst hef:
 verit flutt: Pipavíks - Gríðarinni, og
 hafi greinan höfndun ^{aftur} fyrst lesið
 "D - unþekjart" og orðið ^{hér} miðög
 bríkin af þeim, svo at fyrst værptit
 ebbi séttin líklu. En þeim varð
 ebbi þeim vorbrigðum, — ebbi leit
 á líkinum í þeim en "I lefin bríki
 til þeirraðum sínar gersamlega. Sjálfr
 fyrst greinan höfndun þeim varða
 at vita nítan fyrst, sem ðó hafði
 varst. Mein en undráttur kennar:
 seint. Blöð 1-5.

[Það var komi ~~þigjum~~]

61)

'Iglia

~~Holm~~ hilt ekki at eins fyrir bestra heldur
holst: vit mega og gamla um áhugas
mih ein. Þinn holt: miðinum áhugas
fyrir sameiginlegum félagsskap
kvist: leyni brennti denta og verk-
smiðju brenna. Ígt kom hin líka
í fríbodarskólam í Síðan. Þáan
ekko holst: hinn um áhugas mih
síðug og minni stórr líka, at hin
sæst í hófa ^{setjst meit} vörðug líka. Henn
drotningur: konungs hölli mi:
fyrir striti, þegar erlitt vor um
upphöldum, og voru þær fyrir ósamt
^{áhugasgum} öfnum. Þat vinnu at líkum störfum
A fyrir var um að skrifa 'Iglia'
mega og gamla, lítaka og ríku,
hín og líða, alli sem jafnigjá.
Skötust frátt: hin saunt at

komast heim til Íslands. Senari
 heft: heilran heini fæt ebbi,
 en 1920 vart loðs í fri. A
 lítiðum kom hein vit:
 Þann mörku, heim sött: Asbor
 og tök þau fátt: lagunar.
 hækkt um endurheimt Sutun-
 gótlands. „fránn dog "skrifstí-
 hin .. vilki ey levergi heldur vera
(en) i Asbor, þau sem ey hevstí-
 fogni frjáldi aðrum svo
 morat und vorpið um Sutun-
 gótlands".

Gjunn 31. júlí kom hein aftur
 heim til Íslands. En hei
 heft: morat bræsst. Í brefi
 segir hein svo:

63)

"Vðrur veita, holværi og gær höfum
vit fengit og um fram allt höfum með
brugssjum, sem skipin geta lagt
upp at 45% höfum einnis fengit
margan líkur sötu og nökken allt
of lík hris. Því er hitt at
búggja heim vlasileg kvíkunvara-
hris, sem ey hefi at eins sít
at stær. Þley vel blíjan heint
afri-barum með forþeg og
borðstóri um 30 krónur líkum
líkum minni trú - blíjan heint. Það
holflíks höfum vit fengit með
gljómsandi sunnuk, sem plíðan
num alveg int á sötu.

Iðnunar songa sjánuvel frá at
þer sér komur til óra síma,
: segur sefjum silki soknum og
þremur blíjunum - sem betur fer
þó ekki allar. Margar eru kleddar
á tímum sínum ótök borgar-tískum,

, at vor : íslenskum þurin og sín silki-
elvi og gult holdverðum upphaflum.

Ylei er, hraðileast andleast munkur,
andatvis og gutscheki á samt almennri
alveitum og vartni. En svo er Gud-
lagni at baka, at henni á nökkra
af sinnum einum líf ".

Vor brúður - ó líða levari heyr -
leyra sér ekki. Þó vor henni
vel teknit hafi af trúar fátognum
~~hennar~~ og gagnhenni virnum.
Henni hitt sambomur einum í
G. U. F. M., og ljóldi manna
hikit : ræt lesgingar ó líða henni
: trúar efnum. En heilsan
vor líkug og auk vitat hafi :
henni : intlasti mi aert sei
á vor hengimadrini um hundrit
en meðsolan sínum, at voru réttar

65)

A heimili þeirra
dvaldi hin sektugata
af meðis deg sinn. Þa
hin frá wo lesburs.
Í hin gat ekki
tekit í miði ærtum,
en æfða skrá sinn
sauði hin frí og
hellt hin Thorodðsen
í personum. H. h.
gaf leiddi hin fískar
: Þurkivirk og "Hvitu-
baerd" hin í rekkum
fjá leidum.

Hin person unniði
þjáti með leiri Þófinn
máð og í vor um
betra meti flutt:
hin frá Thorodðsen
num.

"Máig hetssöðlu-
hjánumet", kangað
sem hin var flutt
at Lovisenberg - gyðrakirki

þærst af þjó Þófinn hjá flört:
leðni Thorodðsen og Þunn komur hins,
trúsaytan ^{henna} singus og vinnkomm / En
hítbörðunum brakur: fluttist hin
~~var~~ til W. S. Gloussars kaupmanns
og komur hins. Þjón flutt: hin
blíma til Gjóns Magnússonar fan-
satsið hevva og komur hins frí
þóru, dóttur Gjóns hæafið ónnar
Piterssonar og systur Óliverborga
askarvin komu hevva. Þær bærstist
þjó wo. at hin kveyst: sei
at þær í ný til Noregs, frá
sem hin óskat: at komast á
Lövisenberg spítala.

Útan leið hin 11. janúar 1924
en ~~og~~ do 11. janúar same si á
spítelunum, sem hin fráti: at
komart til. Þa hin ger: höndu
himur móður trúsaytra sínum, sem

66)

hinn heft: bundist traustum
hinnum vit.

Hek kennar van flutt til Íslands
og sordat hei met vit höfri og
heft vit blitina í frænku kennar
þorðarson ^{van} hinn heft: gjálf
óskat ekki.

Freyar langannin : lands-
fengsluin næstka heyrta um
lit Íslending og at hinn erft:
ekki eraldir : Noregi, lövu
mobsins þeimur vit : langa-
gondiun og agið fr met berum
hinn deim blöndum bet í litill
heit seta hraug og átt: fett a
at vera „minni son gróf“ kennar
síðan vestru ^{islands} vinn kennar
veglegan banta stein á gróf kennar
þorðarson og næstki vinn kennar

67)

Væ
lét u. gva audiðsáar und hennar.
Berði hennar Kristján Peturss.
~~skar~~ veist van ~~Finnireturinn~~ Hotel,
[bundabókum]: Oslo og afhingut
van í nálæra hinum 16. júní (930,
sentimíus 1908) ~~þegar~~ Alþingislistiðin van
heildar á Íslandi

18)

Engjum eftir en á, at Íslafja sjálf
taldi trú sína og trúarverðshu verva
markostun frátt eftir sínum og sjálfss-
áfisónum en hvarf og frent skrifat til
at skriva fætta og greita öðrum göktuna
þá broskabrént. Íslafja sult: at hafa
rita umat líndi þeirra bókan, enda
vært fari vort ekki. Þá fyrir bræðið
er sunnt óskjurt í trúan líki Íslafja,
sem miðög hefur vergst trúasýstkin-
um þeim korráttum, hvarf þá
öðrum.

Fari en t.d. stafreynd, at Íslafja
gækkti af lírinni Síthens-trúin og
verdist bættist. Eins er fari ljóst,
at lírin gækkti eftir fari sunn órin
líðu man meiri meðum í
Lávinum en Síthens. Fætta lírinn
þóréint fram: sjállsalisónumi,
en lírin segir:

„Nir færst min engin borg: lírinn

69)

merkilegri eru Gerf, þegar endan eru
skiltarðar borgar landsins heila".

Því at þeit var einmitt i Gerf,
síðan Galvin varur sitt stórf. Þá
farið: Höfði í Galvin er og stólfest
; öfnum heimilum.

þetta fákvork "Höfði frá Síðum"
friðum alltönnan eftir, at hinn
erður lögur endan færið grunni
1903, sinni, at frátt lögur
síðan endan tákun fákvorkinum
en færst: meðan heys skilningus
; fríðum ós og it í hvernig
villigötum skilningsforsíðum líti:
með, þa hefur hinn ekki
hefðit ófara at vegra at
skilja þessi ekki fyrir höfði fari
til meðan eftir síðan
skilningur ós ós sinni.

70)

Miðjum Þorvald hefur og ór á
þeim einum leikra "þeflin", at hinn
hefti heft eintak lega gaman af
at „disturera“.. Þessi vorði aldrin
þrætt í at vata um afri, sem
hinn hefti áhuga lagin". "Dregst
ær, at hinn hefti ekki óvins
gaman af at tala um frum
leikrun og at lægja um
þær.

Fersvegna lit um hringunin
var ætti trúarinnar meira aldrin
í friti. Þessi hefði ekki fundið
fullendisse : níðin „heimi evang-
liskirkjusins“ níðis kirkjus-
clerkur „hittkvæður“ níðis kirkjus-
clerkur hórusist henni og
Miðkla varri þurski henni kín
þekjulskor. Eftir at hinn
hefur 1960 lesit bökk "þingmáls"
á döri skur „Sæt hólcas meira
alstöret“ skrifað hinn Síðurn-

binni í A. Gisla saga, segði konunni
 bökinu og biður henni at sji
 um, at sem flæsti lesi hana.
 Sírsta klæsa óskar hinn þess, at
 henni hefði óskan vinna fröken
 Guðrún Arason fá at lessa
 bökinu, hví at „hefði óskan en
 bratt:leg“, og hinn hefur bratt:legt
 leg í at smessa sín inn hjá
 fótki. Þeg vil heldur, at með
 sín alveitunar um hefði óskan
 fari engum held og engi bígarn
 met at lava ^{at} fækja sannleikann
 en þeir, sem hefja lant at „
 fækja fætta afskruni hava“.

Engar segni eru af hví, hvort
 fröken Arason les bökinu, held
 er vist, at hinn heilt tryggt vit
 hefði óskan til dæta-degs.

72)

I Lofja blekt hins vegar á fram leit
sínum. Þen skeit bræðr: hein, at lausm
í m varri: fríkirkjan, síðan hja
baptistum og lokes hja Calvinistum,
þó at hein af hagkvæmisatværum
víði hælda samstarfi vit lína
lithensken sögnet: hei og i Noregi.

[Gosmundssakrin] Spjó verður ekki meitit,
at trúnið skotari i Lofji hefði um
sunt að heva ein siguri en ella.
Máheit en til: fyr, sem ^þug [Björn] Ólafsson,
ein besta virkara heimur: Noregi
raast: it -- trú heumar og lífskodun
leiddur heva á brauti, þar sem ekki
verður sunnt vit, þar sem hælda verður
veginarrækt og beint og hent til
bræðr: legra dömu um skotari umrangs
og þærðar þarf alstöðn til aðt.
dómeins. Hein raast: oft: „Rétt hætt: I
er öðlahest“; línan óscionlegan, eilínu

73)

kvæði, sem aðin at afþára
þar að spá salorinnar, voru dundur
á breðum strax hin á jörtunni
eftir þeiri tria - kenniður,
sem hin sýrati".

Stundum ~~þó~~^{litum} fætta síðus a
þófum sjálfi. Þess vegna tala hin
um, hvort hin hefur verið af ó-
skiljanlega vond og danna laurt
hverðbrigði, enni en glópa meini-
ðum : A kerhús, ~~þó~~^{og} og
skýringar í hinum, at henni hafi
ekki fyrir verið öll þessi eigin
vanda lýs, var, hvé ekki sjálfn
henni var afskaplega spilt.

Dómarinn um óra eru mildir.
Þess fáumast eigin dómur, at
hinum tali kultulega, hvort þa-
tt; illa um sekkunn ^{vaka meindan} manns. Enn
þána stríða hróður aðra þa-
gessu stríða hróður aðra þa-
at verkunum, at hinum skilur ekki
verið at lísa nái i réttu bratt : triumfum

þrópið hessar ríkstundir
Hín veta þess t.d., at af
þrópiðum í Íslandi teknar ~~hún~~
þær ^{henni} eigin minni-
stati nema Matthíeis goðum
sínum hinn minnið meit býfundi
hér austurðum, þó at frjólskarsar
hens varí miðið ó lík strang-tri-
ðum, en hin sýrati fætta.
Ennar á ritum sein hins heldur
Hóraldi Nielseni fagur andlæri
hens. Þó er hín óttaus við
þærlið um A. Þóðerson, hvort ekki
er best at tala um hinum horum.
Ós : alinnar sinnar dísuhin hín
at, ein þess at setta um "skýldið" hín
út óvald gos henni, at hín órniður hín
út óvald gos henni, at hín órniður hín

74)

vi umhverfi, sem
i övenjulega vikun
meli mistatist af
fríðr à hring.

sjálf til híttar ~~stó~~ d., at allir frein,
sem mistutur hevur val hefur voru
farað síðast í vagn. Æðhi þarf t.d.
at ef a fríðr ^{þarf} ~~vagn~~ ^{þarf} ekki
Tómasar Samundsson og tengda-
mistur Helgi Wílfðeirar sonar, fríðr
Ljósit; Stephanus, "mína mina". Sjálf
hjárin ^{nokkut} ~~vagn~~ fríðr Ljósit; Kristina
Önnur sínum og fríðr Björðor frænku-
hljá ^{þess} öllu fólkki hefur trúðið
átrúginn verit övenjulega vikun. Þó
var t.d. með Benedikt sigður mann.
Hér hefur vor þat einnig heft i
onti, sem eitt af einum mannum hans,
hefur mikill trúmatan hefur heft
verit. Hljá ^{síðst} af hvarum
éinars sonar hans, þánni ~~hefur~~ ^{átrúgji}
heimi ónnur fó at hafa verit minni
estur. Och mið og vera, at hefur
meli rithvað hent af Íslahim frænku-
riðri, líris og fríðr ^{þarf} ~~þarf~~ töft; fræn-
kast; ~~hér~~ ^{þarf} ~~þarf~~ ^{þarf} - vor ver-
saður". I næstu lega minni sín hefur in

"Eindum Starkötum"

75)

annat
og er næstan flíðra
i þeim hófla kvæðisins,
sem hefur vel líggi
lífs megin hefslafins.
og hefur ingen Heflin,
at næmumt er um
til vitju at röða.

meina í ~~þess~~ lif Heflin er hittens
Einars sjálfs. Þeir sem um frá
er, þá verður at benda í, at
Heflin er valin upp i umhverfi
þei sem Guðs-trí var vissu.
Lægo hiefð : hævum.

Gjátt er annat nái, at fólk
sem mi er talið, vor af personum
heimi og lit sig mihefni þeir
miðög skifta. Æt un er vikit at
fri, at i sjálfs & hisögumni geri
Heflin aðalzjón lægo of lit í
ein á hringa sinnar hævin
landnáms gagni og næta eyjanum.
Földun lands át þeir ar heymis
ein þró síst. Þær ~~þó~~ bros
segin næman : Sancta significatio!
við fri, þegar þau da risk vin.
Kanum ^{at} uppi
þau heyma ~~stóð~~, at Þóskeldingar
blestu at vera góði meni, við
fri at þei hengjast : vos lóðum
landi. Þær segin, at ef seo var,

76)

blestu alrin meðum at vera góðir,
því at alstodar en náttúrin og lögn
og öllum þykki fagurst í arbin.
Sjöðum sínum. En at eins örþarm
kunnum settu segin Íslfia sjálf:
"Gleðri um vita veröld en hér
uppruna lega, breina etli mannsins
jafn grótt hinni svip miklu
náttúru og á "Íslendi". Síðan
fer hinn eum bætt a móragum
hlíði, fórum orðum.

Gunnar Björnsson segin og frí
því, at Íslfia hafi: Noregssdröl
sinni verið ófaraði logandi.
Is leyskuð löður landsvinnun.
Síðan ~~stóð~~, er hinn hísin sjálf, fosa
hinn sem horr sat á Steinleni
dug, og skifti mógróðar fólkinein
sem hinn horfti yfir og átti
at fara mat. : Þori og Íslendinum
síðan leggja skulda til orustar,
kvort benni albrei. Hinn segin at

Læsir

771

viser : brefi til Sigrun Björns
A. Þið lausonar 1909, at skylt-
leikinum : Drottning verdi farta
saman en nökkur önnur hönd,
en fjarveist henni hefji líth
Björnum frá Vogi og segji " mei
en svo vel til henni ". Þat var
rétt eftir at tekist heft : at mi-
fum forgjör um Björnum at fella
"upp hefti" 1908. Ígjá en hinn
nítusta írin dvaldi henni heimra
bund henni t.d. eitt sinn til sin
forældrum minnum og öfnum
görum henni ~~vinnum minnum~~, en
hein ~~þegar~~ taldir virsi um, at
allir hófðu óvær skotan i
trír elnum en henni. Ennig
at nítan lík henni í alts-odd,
nilti : upp gumi han minnum
og gerð : at gumi sinn. Henni
og hafa verit sá hættur hennar at
minnum alls ekki í ~~þe~~ trúni

L! fóruvur með einum
sem hin notat: hin
núr hinu notat: hin
ritari er

vit frá af gömlum kennisagum,
sem hin virri, at ekki voru
"brutsbörn" Læsildi þó helda
virðiðu vit.

Fers ber og at minnast, at
fremst íslensk skránum til
handa skosst: ekki á virðiðu hrygg
til Dama, svo sem síst af fórum.
At hennar uppi frí, at mega
lejast í Askov, þegar launator-
hiti: Þin uppi endur heimt Sudur-
götlundar var holdin frá.

Íslensk lit sei og engan vegum
ein gönug hugat um stjórn-
skipulegt sjálfstæði Íslands.
A huga hennar fyrir meðum og
jafnvætt: kvenna og fram förum
biskop belan að un verit líst.
Ísþot félagsbúggis hennar hennar
og ber huga fram: þessi, sem
engum scagi um stóru grunntviss-
kuðu: Þær móður Stein segir,
at henni upphundist „mikið til

frá sér um hinn berum orðum
 til skjólstadins
 : brei : hinn, sem hinn
 sín : hinn, sem hinn
 heit : aflið með fagri
 milligögn kvi bota, en
 hinn heit : hevur, at henn
 hevur : til at vanta prædiken.
 hevur : --- but heit aflið oss
 --- but heit til at standa gumi-
 heit : heimis personum og
 heit : heimis personum og
 vanta vit but með sam-
 vanta vit but með sam-
 borðsverum. --- "þjórunn
 gerðir fríðir" er at staði tímur-
 staði, sem notkunum setur
 blot vest. Það vit evruðu þjórunn
 blot vest. Það vit hevur stórf, en vit
 hevur hevur kvi !"

um stórfprótt og stórfagleti, sem
 fram-kom í heimileum þeim, þar
 sem viður sat í örðvegi? Þær sem
 fóður landsástin vor hlyg og vakaði
 og batt hinsbendur og hjaði salnvættus-
 hörðum : öllum vaðum. Gaf
 hevur lejtun eða kom in undan
 fari, at stórt sé at fraska hevur
 líustakning og hevur stótt: annan
 og á fari arund vallast hit besta
 borðsverfslas, sem jort verðum
 miðum um getur blot vest."

"Í alt öðru sambandi koma rípata
 borðsverfslas : fari, sem Regnild
 Brøtkeville gerður hefur eftir
 hevur, og at framur ^{þegar} ~~þegar~~
 hevur ^{þegar} ~~þegar~~ "

"Hleða fljundi fari aldrei ^{þegar} ~~þegar~~
 verðlægur vanda miðum verða kvi-
 miðla à borðsverfslas. Tvisar hevur
 agið: henni e.t.v. fröngsinni,
 en tvinni sjálfs líft henni :
 sitra veldi."

Íslensk hefðun frá upphafi heft eittkvært
 óvenjulega get þeit við sig. Þá lát:
 bánum öðrum hefðan freira: Vítey,
 sem Íslensk sjálf híssin og var svo
 mikil, at hins bónarnum fannst jafn-
 vel vög um, en nærmast ein leikur.
 Társ kvennum að bánum, en sá er hana
 : fyrsta skilt: : líkini í Glæs-
 fellstæti, seðja líka sína sögu um
 innsgáðar göðluk, sem af henni stof-
 at: fóður og sjálf skýri hin fann
 öfvr vizi. Saman er um ástrikur
 sem hin blístan hýr sei öskuldn
 fólk, sem hin dvelur með bæt:
 : Engey og Flatey. Vináttan, sem
 hin skrapar sín vög og umkommu-
 lær: Danmörkin og Noregi, og
 síðan: Bandaríkjum og
 Bætlandi er og með fáðumum.
 Þeir bætin, sem hin metur með
 hýr öfvrum ~~þessum~~ og hin fætin
 sei: minni, seðja og mikil til

um et li heumar sjálfrar.

Af einhverjum ástænum fer hin
marginsvinn, at hengja um þat eftir
distríðið í Breiðabíldstæti: Þóðts-
hlít á heimkít frá foreldrum sinnum
"hvort miðlik vondi var að taka gestum
vel, og eg ásett: min að veyna að
gera afurlega öllum, sem að gott: beri,
þjónlistið meðin höft": Um Þóðum
Glyntisson: "Engus seði hinum:
"Eina sinni kom fátak ebbja til
þess að leita meðan styrles líja löður
hvers, sem þa vor oddvit: , og
minnist eg varla að hafa séit al-
it leggi við töku en þa, þegar
hann lufsti henni: inn sínari og
lukk upp hynn henni stopur hundumi
og baut henni að komu inn.
Engum atals matum heft: setar
leitt drotunaríga til setis af eins-
leggi viðtina: Eg óskati þess,
at alli ydru sig að bægstöðvum
sömu með ydri, og eg óskati,
at es set: þat síðil": Um annan

Þarinn er sinn : Fólkur segir hér :
 "Umgi dreng umum, sem var af ára,
 vor svo góður vit alþristur og fátabbl
 fólk, at eg veit slike engin dæmi
 um dreng í heins allri, óhun upp
 vit albs-vestri". Það segir Þólfur
 sjálf um einum at hafa ^{þá} lærisjón, at
^{staknum} sambandin 1845 er at eins tveimur af
 hinnum bandarískur gestum gefin blóm
 og þeirri fríttu gleymt, með því
 at nái i suðri : nobravar bæðurs brai
 og lá kenni með órökum, þá dæist
 hér at svoi hinnum bandarískum
 vinbörnum sinnum : .. fót, sem gerð
 er vinstykku munnum, en líka
 minn gerð. Hei er ærti at þeir
 fallegra blómum, sem vinbörnum
 minn hafa fengið, en nái hefji ey
 líka innan um þessum, því at
 ey hefji severt ekki meðum a flinn.
 E.t.v. vart fólt a síðast - talka
 atviki til þess, at Þólfur vor
 1847 boðið vestan um haf. Með

83)

vissen vant fært til ferss, at Glrit
þegar Þelja sagt: ^{síðan} Sögnun til
fræðar heimi bandarískur vinstilkur
sinni, at Glrit a bandskommunor norðskur
óskautu eftir at fá hana til fyrri
lestra heilds hér í sein. Þær skilte,
at sagan hyst: best Þelja sjálfrin.

Til við bætur heimur meit fæddu
göt leik heft: Þelja óvenju leysa
gjáfum. "Ef þú saga kennar ber ferss
gjáfum. ~~Fersset~~ ^{sem fyrst til fers} Hóla Gunnr Íðna kennar
vitni. ~~Fersset~~ ^{sem fyrst til fers} Hóla Gunnr Íðna kennar
og mælste, at fers erst um:
heimum stóra heimi á mega
eldri sem fyrri leysari, sigrar sunnan-
legs óvenju leysa heft leika. "Ef
~~fyrst til fers~~ ^{efr} Hóla Gunnr Íðna fræsa
klukkablaðið gerðar heva fræsa
sem rithöfund: Noregi. Sjálfr.
Ef sagan er í höfnum en til eru
en ella veðra trúvinlaðar bolla-
leggisgánum. En: heini eru
monogar óálegum leysar hér seinan,
T.d. frír osku-árum kennar:

i Víðey og á Skóla vörðustig
 II. Frá Engarjörheimi línu,
 ekki síst við bröðum um gosstín
 dottiunum vit jöndar hön löðin
 hevum. Frá heimskerti mi
 á Niðurstöt. Frá aleti hevna
 i Íslis, þegar heimlön hevna
 vor ráðin : löysta skifti.
 Allur eður þar hýrninga
 skrátan af meistara-höndum.

~~at~~ Síðan vel blíðið hevnt vegi
 meiri hraðið af óvenjulegum
 göfum Hafnar. Þeir ná mænverðe-
 stjóri seðis með:

"Verkbrætin ger, sem einn
 rími van henni samfesta
 hálfan standar sigurðar
 fólk deinsins frá yfirö-
 lit með ummalt à eftir:
 "Vítu þoi ey og kent: ð
 móragum, en þessi íslensku
 kona van gáf at efta honum
 sem ey hef: telst vit".

85)

„fættu a sigrunarskjó, sem er
merkilegast a manneski, sem er hef-
tum norðum ríani hitt“ before Devoid
lítill norðum óvenlaðra stíldent,
sem hitt hafði: Þafin = fyrsta
skilti.

Þafin hafði meira til at bera
en götlileik og gáfin. Þa vortu verða
van mótat af hinum besta: ísl-
enskrar menningar. Inga þjörn-
ron lísir henni rætti: lega sem
fulltrúa persóna íslenskrar
menningar, sem Nordmönnum
helti: Íslensk verjt litt kunn
^{soina} ~~þó~~ ~~þó~~ ~~þó~~

þó hversin ^{breyttir} ferri stórfan
gjóta, galata ^{þjóðræðana} menningar hóra
van hófstofnan í rættu aðri?

Í bok Devoid er printut upp
grein um C.S.G. fyrir sem seini:
regnskárunnið ófær

fin sigrunarskjó hittum
at valna,

þóf sýlla sig:
annasta tilta er endra
stórborgarissa

[fjártíðing
Háskóla Þingssins]

"Seorijum hönd í hjaðan - hev
mög ekki gera gettu?: Ulf-æfum ekki
hugulegum atfer, ekkan góða viður,
hverð ekki, til at seðja línum óhun-
nigjus sama í um til ekki og annast
um línum? Frat gerð: Ðólfar & ekki
einstökum sínum, þegar heuni alt
í sinn dott spá: heng - nei
doglega, víkum sannar, minnt um
sannar. Þó af hvernig? Af hví
at lírin ekki: þeirra ólautlegar
síl. Getta en einnig: andur
ger, einnig svora fari heuni at
Aðrirat e gettu óleyfirvir.

~~Aðrirat e gettu óleyfirvir.~~

Áttum eftir ólum at Ðólfar
hafði ótakræðið óli at
raunfarið um sitt spilta óli.
og at hein set: ekki frelsast
meira hér fríþagnar gerð
at ól um meira um lírin
svandað. Frat er laundin, sem
hef at laundina en sunnudagum
hef at hýlaða so at hein set.

Men skribt at hei se visest til
himur settar ~~sig~~ einingar. Tvisar visson
fugl: ðakið en deki hraðan heldur að-
meykt. Elsiorðast ~~sem~~ farið var sitt
spæxitum ~~at~~ Enginum o heldur ekki ~~sin~~
at sigrar öðrum, hvening spær ~~skapar~~ breysta,
fni at enginum gat: breysti eins og gott.
Allir meiri voru glatadir að farið þeg-
ingarinnar og sjálf var ~~hinn~~ ~~sem~~ farið
var sitt spæxitum ~~at~~ li. ~~Hann~~ ~~hafði~~ ~~a-~~
~~ttu~~ ~~en~~ ~~þessu~~ ~~en~~ ~~enginn~~ ~~en~~ ~~enginn~~ ~~en~~
sínum og að: fni öðrum hvenum
að velt meit at engangort þá og
hjálpa spær, svo at þær gátu
hjálpt sin sjálfum.

Henni meid: deki at boda hví
sína heldun voru henni að sigrar
henni: verki. farið tilbott henni a
henni veg, að deki verður halið
á manum, þegar henni hefur verit
á manum, þegar henni hefur verit
líft í felið meiri kristumans hinsiggi,
svo sunn Frans frai Rossi.

[ordameti]

- límis líma
sunnum að allra -